

Arrest

nr. 267 697 van 2 februari 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. WORONOFF
Roodebeeklaan 44
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 14 juli 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juni 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 augustus 2021 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 november 2021.

Gelet op de beschikking van 21 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. WORONOFF die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 24 juni 2021 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...]

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; [...]

"§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.[...]"

3. Bij koninklijk besluit van 14 december 2020 werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

4. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Verzoeker maakt, zo wordt vastgesteld, geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch hij onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter manifest in gebreke blijft. Verzoeker beperkt zich immers louter tot het summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen waarmee hij echter de bevindingen geenszins weerlegt, noch ontkracht.

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat hij vreest dat zijn medische toestand bij een terugkeer naar Albanië slechter zal worden en dat zijn fysieke integriteit in het gedrang zal komen omdat hij er niet de nodige of gepaste behandeling kan krijgen.

De Raad wijst echter in het licht van voormeld betoog op volgende motieven van de bestreden beslissing:

"Wat betreft uw gezondheidsproblemen, u stelt immers te lijden aan een pollenallergie, eczeem, gastritis, schimmel en vroeger had u ook astma (CGVS, p. 3, 7, 11-12), moet vooreerst opgemerkt worden dat u nalaat uw medische situatie en voorgeschiedenis afdoende te staven. U legt geen enkel Albanees medisch attest of enig ander document betreffende uw medische behandelingen in Albanië neer. Nochtans geeft u aan dat u in meerdere ziekenhuizen in Albanië behandeld werd en dat er heel veel verschillende behandelingen werden opgestart (CGVS, p.12). Hoewel u contact heeft met uw familie in Albanië brengt u niet het minste bewijs van de medische aandoeningen waar u in Albanië aan leed, de intensieve behandelingen en de hoge kostprijs ervan aan (CGVS, p.9). De medische documenten uit België geven evenmin uw medische voorgeschiedenis weer en kunnen het beeld dat u van uw medische aandoeningen ophangt evenmin bevestigen. Nadat het CGVS erop aandrong dat u

uw medische documenten uit België zou overhandigen, ging u blijkbaar twee dagen later naar uw huisarts, waar u verklaarde al twee maanden met een hoest te kampen (CGVS, p.11). Uw dokter attesteerde deze klacht en verwees u door. Daarnaast brengt u het resultaat van een "breath test lactose" van 23 augustus 2018 aan, waaruit blijkt dat u lactose niet goed verteert. In tweevoud legt u een analyse van 6 juli 2017 die stelt dat u destijds aan gastritis leed neer. Van het jaar 2015 legt u een document van F. neer dat stelt dat u niet aan TBC lijdt maar destijds een droge hoest had. Tenslotte legt u nog een afspraakbevestiging met de dienst Pneumologie uit 2015, een doktersrekening uit 2017 en een attest van ontvangen medische zorgen door een huisarts in 2019 neer. Nergens uit de medische stukken valt af te leiden dat u zich in een dermate medische toestand bevindt of zal bevinden dat ze uw hervestiging in Albanië zou verhinderen. Bovendien moet er besloten worden dat de aangehaalde medische problemen op zich geen verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging, noch met de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming volgens artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat u wel degelijk toegang had tot de gezondheidszorg in Albanië. Zo verklaart u voor uw medische problematiek in behandeling te zijn geweest in Albanië (CGVS, p. 7, 12). U deed verschillende ziekenhuizen aan, onderging heel veel behandelingen en nam tal van medicatie, zo zegt u zelf (CGVS, p.12). Nergens blijkt uit uw verklaringen dat u bij terugkeer naar Albanië niet opnieuw beroep zou kunnen doen op de beschikbare medische zorgen. U stelt dat de lonen te laag zijn in Albanië om zowel uw behandelingen te betalen als in uw onderhoud te voorzien (CGVS, p. 13). Zoals hierboven reeds aangetoond laat u evenwel na aan te tonen dat u in Albanië in die mate aan medische aandoeningen leed dat u de behandeling ervan niet kon betalen. Betreffende uw verklaringen dat de gekregen behandeling niet afdoende was, moet er opgemerkt worden dat dit een blote bewering is, waar u nergens bewijs van voorlegt. Bovendien kan nog opgemerkt worden dat het feit dat er een kwaliteitsverschil is tussen de Belgische en de Albanese gezondheidszorg geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming. Volledigheidshalve kan hieraan nog toegevoegd worden dat u voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf kan richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980."

De Raad stelt vast dat verzoeker geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan voormelde motieven van de bestreden beslissing.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat medische problemen op zich niet onder de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag ressorteren, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch onder de criteria inzake subsidiaire bescherming zoals vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Nog naast de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker nalaat zijn medische situatie en voorgeschiedenis afdoende te staven hetgeen hij niet weerlegt, wordt tevens, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker thans op algemene wijze stelt in zijn verzoekschrift, vastgesteld: "Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat u wel degelijk toegang had tot de gezondheidszorg in Albanië. Zo verklaart u voor uw medische problematiek in behandeling te zijn geweest in Albanië (CGVS, p. 7, 12). U deed verschillende ziekenhuizen aan, onderging heel veel behandelingen en nam tal van medicatie, zo zegt u zelf (CGVS, p.12)." Uit niets blijkt en verzoeker maakt niet in concreto aannemelijk dat hij om redenen voorzien in de Vluchtelingenconventie geen of niet opnieuw toegang zou hebben tot of gebruik zou kunnen maken van de gezondheidszorg in Albanië. In de mate dat verzoeker de mening is toegedaan dat de behandeling in zijn land van herkomst niet voldeed aan zijn verwachtingen, stipt de Raad nog aan dat dit kan te wijten zijn aan verschillende factoren en dit houdt op zich geen verband met de artikelen 48/3 en 48/4. In de mate aangenomen kan worden dat er een kwaliteitsverschil mogelijk is tussen de gezondheidszorg in België en Albanië, houdt dit kwaliteitsverschil, zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt, geen verband met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift op algemene wijze stelt dat "de onbetaalde bedragen voor gezondheidszorg een belangrijke bron van financiële moeilijkheden zijn voor de Albanese bevolking", werpt hij geen ander licht op de concrete vaststelling van de commissaris-generaal: "U stelt dat de lonen te laag zijn in Albanië om zowel uw behandelingen te betalen als in uw onderhoud te voorzien (CGVS, p. 13). Zoals hierboven reeds aangetoond laat u evenwel na aan te tonen dat u in Albanië in die mate aan medische aandoeningen leed dat u de behandeling ervan niet kon betalen." (eigen onderlijning). Verzoeker overtuigt dan ook niet door zijn algemeen betoog, de verwijzing naar en de loutere toevoeging van algemene informatie aan het verzoekschrift waarbij hij nalaat zijn concrete situatie aan te tonen. De Raad voegt nog toe dat voor een

beoordeling van zijn medische problemen verzoeker toepassing dient te maken van de procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker geeft vervolgens aan dat hij ervan overtuigd is dat de discriminatie en de stigmatisering die hieruit voortvloeien het leven in Albanië voor hem onmogelijk maakt. Om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, dienen de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten echter van dien aard te zijn dat ze een toestand tot gevolg hebben die kan gelijkgeschakeld worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Dit is wanneer de problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast en de staat niet wil of niet kan beschermen. Verzoeker voert slechts een algemeen betoog met algemene beweringen hetgeen geenszins volstaat om dit aan te tonen.

Waar verzoeker tot slot nog op algemene wijze aanhaalt dat hij niet kan overleven in Albanië, wijst de Raad op volgende motieven van de bestreden beslissing:

“Uw beperkte economische middelen, waarnaar u terloops verwees (CGVS, p. 4, 9-10, 13), houden evenmin verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie noch met de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming. Volledigheidshalve kan hieraan toegevoegd worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u toegang had tot de arbeidsmarkt in Albanië (CGVS, p. 5). Zo werkte u als herder in Klosë en als ober in Lezhë (CGVS, p. 5). Uw uitleg dat dit bedrag gezien uw medische aandoeningen niet voldoende is om van te leven voldoet ook niet aan de bovenstaande criteria (CGVS, p. 5, 12-13). Socio-economische overwegingen, zoals o.a. huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende verzoeker om internationale bescherming zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. In onderhavig verzoek zijn er echter geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in uwen hoofde suggereren, noch wordt dit door u concreet aangetoond.”

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift slechts een algemeen betoog waarbij hij niet op concrete wijze ingaat op voormelde vaststellingen, minstens laat hij na concrete en dienstige argumenten bij te brengen die hieraan afbreuk doen.

Wat betreft de overige motieven van de bestreden beslissing, stelt de Raad vast dat verzoeker deze ongemoeid laat waardoor deze onverminderd overeind blijven.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, voert de verzoekende partij aan dat zij grote gezondheidsproblemen kent en daardoor in mensonterende omstandigheden zal terechtkomen bij terugkeer naar Albanië.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt echter vast dat de verzoekende partij met haar betoog ter terechtzitting in wezen niet verder komt dan het louter herhalen van eerder aangebrachte argumentatie, in welk verband in voormelde beschikking het volgende wordt vastgesteld:

“Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat hij vreest dat zijn medische toestand bij een terugkeer naar Albanië slechter zal worden en dat zijn fysieke integriteit in het gedrang zal komen omdat hij er niet de nodige of gepaste behandeling kan krijgen.

De Raad wijst echter in het licht van voormeld betoog op volgende motieven van de bestreden beslissing:

“Wat betreft uw gezondheidsproblemen, u stelt immers te lijden aan een pollenallergie, eczeem, gastritis, schimmel en vroeger had u ook astma (CGVS, p. 3, 7, 11-12), moet vooreerst opgemerkt worden dat u nalaat uw medische situatie en voorgeschiedenis afdoende te staven. U legt geen enkel Albanees medisch attest of enig ander document betreffende uw medische behandelingen in Albanië neer. Nochtans geeft u aan dat u in meerdere ziekenhuizen in Albanië behandeld werd en dat er heel veel verschillende behandelingen werden opgestart (CGVS, p.12). Hoewel u contact heeft met uw familie in Albanië brengt u niet het minste bewijs van de medische aandoeningen waar u in Albanië aan leed, de intensieve behandelingen en de hoge kostprijs ervan aan (CGVS, p.9). De medische documenten uit België geven evenmin uw medische voorgeschiedenis weer en kunnen het beeld dat u van uw medische aandoeningen ophangt evenmin bevestigen. Nadat het CGVS erop aandrong dat u uw medische documenten uit België zou overhandigen, ging u blijkbaar twee dagen later naar uw huisarts, waar u verklaarde al twee maanden met een hoest te kampen (CGVS, p.11). Uw dokter attesteerde deze klacht en verwees u door. Daarnaast brengt u het resultaat van een “breath test lactose” van 23 augustus 2018 aan, waaruit blijkt dat u lactose niet goed verteert. In tweevoud legt u een analyse van 6 juli 2017 die stelt dat u destijds aan gastritis leed neer. Van het jaar 2015 legt u een document van F. neer dat stelt dat u niet aan TBC lijdt maar destijds een droge hoest had. Tenslotte legt u nog een afspraakbevestiging met de dienst Pneumologie uit 2015, een doktersrekening uit 2017 en een attest van ontvangen medische zorgen door een huisarts in 2019 neer. Nergens uit de medische stukken valt af te leiden dat u zich in een dermate medische toestand bevindt of zal bevinden dat ze uw hervestiging in Albanië zou verhinderen. Bovendien moet er besloten worden dat de aangehaalde medische problemen op zich geen verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging, noch met de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming volgens artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat u wel degelijk toegang had tot de gezondheidszorg in Albanië. Zo verklaart u voor uw medische problematiek in behandeling te zijn geweest in Albanië (CGVS, p. 7, 12). U deed verschillende ziekenhuizen aan, onderging heel veel behandelingen en nam tal van medicatie, zo zegt u zelf (CGVS, p.12). Nergens blijkt uit uw verklaringen dat u bij terugkeer naar Albanië niet opnieuw beroep zou kunnen doen op de beschikbare medische zorgen. U stelt dat de lonen te laag zijn in Albanië om zowel uw behandelingen te betalen als in uw onderhoud te voorzien (CGVS, p. 13). Zoals hierboven reeds aangetoond laat u evenwel na aan te tonen dat u in Albanië in die mate aan medische aandoeningen leed dat u de behandeling ervan niet kon betalen. Betreffende uw verklaringen dat de gekregen behandeling niet afdoende was, moet er opgemerkt worden dat dit een blote bewering is, waar u nergens bewijs van voorlegt. Bovendien kan nog opgemerkt worden dat het feit dat er een kwaliteitsverschil is tussen de Belgische en de Albanese gezondheidszorg geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming. Volledigheidshalve kan hieraan nog toegevoegd worden dat u voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot

verblijf kan richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.”

De Raad stelt vast dat verzoeker geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan voormelde motieven van de bestreden beslissing.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat medische problemen op zich niet onder de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag ressorteren, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch onder de criteria inzake subsidiaire bescherming zoals vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Nog naast de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker nalaat zijn medische situatie en voorgeschiedenis afdoende te staven hetgeen hij niet weerlegt, wordt tevens, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker thans op algemene wijze stelt in zijn verzoekschrift, vastgesteld: “Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat u wel degelijk toegang had tot de gezondheidszorg in Albanië. Zo verklaart u voor uw medische problematiek in behandeling te zijn geweest in Albanië (CGVS, p. 7, 12). U deed verschillende ziekenhuizen aan, onderging heel veel behandelingen en nam tal van medicatie, zo zegt u zelf (CGVS, p.12).” Uit niets blijkt en verzoeker maakt niet in concreto aannemelijk dat hij om redenen voorzien in de Vluchtelingenconventie geen of niet opnieuw toegang zou hebben tot of gebruik zou kunnen maken van de gezondheidszorg in Albanië. In de mate dat verzoeker de mening is toegedaan dat de behandeling in zijn land van herkomst niet voldeed aan zijn verwachtingen, stipt de Raad nog aan dat dit kan te wijten zijn aan verschillende factoren en dit houdt op zich geen verband met de artikelen 48/3 en 48/4. In de mate aangenomen kan worden dat er een kwaliteitsverschil mogelijk is tussen de gezondheidszorg in België en Albanië, houdt dit kwaliteitsverschil, zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt, geen verband met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift op algemene wijze stelt dat “de onbetaalde bedragen voor gezondheidszorg een belangrijke bron van financiële moeilijkheden zijn voor de Albanese bevolking”, werpt hij geen ander licht op de concrete vaststelling van de commissaris-generaal: “U stelt dat de lonen te laag zijn in Albanië om zowel uw behandelingen te betalen als in uw onderhoud te voorzien (CGVS, p. 13). Zoals hierboven reeds aangetoond laat u evenwel na aan te tonen dat u in Albanië in die mate aan medische aandoeningen leed dat u de behandeling ervan niet kon betalen.” (eigen onderlijning). Verzoeker overtuigt dan ook niet door zijn algemeen betoog, de verwijzing naar en de loutere toevoeging van algemene informatie aan het verzoekschrift waarbij hij nalaat zijn concrete situatie aan te tonen. De Raad voegt nog toe dat voor een beoordeling van zijn medische problemen verzoeker toepassing dient te maken van de procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.”

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geen concrete en dienstige argumenten bijbrengt die de in voormelde beschikking opgenomen grond in een ander daglicht kunnen plaatsen. Zij herhaalt slechts op algemene wijze gezondheidsproblemen te hebben en knoopt hieraan de algemene bewering vast dat zij daardoor in mensonterende omstandigheden zal terechtkomen bij terugkeer naar Albanië, zonder dat zij evenwel concreet ingaat op, laat staan valabele argumenten bijbrengt die van aard zijn afbreuk te doen aan de in voormelde beschikking opgenomen grond.

De verzoekende partij brengt dan ook geen concrete argumenten bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg blijkt niet dat de verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS